

A FIATALOKRÓL

Írta: Farkas Geiza

Midőn a Kalangya megtisztelő felhívásának eleget tenni igyekszem, ebben első nagy akadályként tornyosodik elém, hogy már több év óta külföldön élek, és így már nem ismerem a jugoszláviai magyarság mai helyzetét olyan közvetlen szemléletből, aminő egy valóban használható indíték tételéhez kívánatos lenne. Azazhogy nem ugyanez az esete sok művelt honfitársamnak, akik bár állandóan Jugoszláviában élnek, a világon talán mindent jobban ismernek, mint közvetlen környezetüket. Éppen itt is bukkan elém az indíték, melyet a jelen pillanatban legidőszzerűbbnek látok: megismerni, minél teljesebben megismerni és megismertetni a minket környező világot, egymást és magunkat.

Hogy azonnal minden további szószaporítás nélkül az indítvány velejébe hatoljak: a jugoszláviai magyar értelmiség fiatal nemzedékére hárul a feladat legnagyobb és leglényegesebb része, ami persze nem jelenti, hogy az öregebb korosztályok egyszerűen visszavonuljanak tőle, a földműves- és iparoscsoportok tevékeny közremunkálására is ne lenne igen nagy szükség. Hiszen ma a magyar értelmiség fiatal nemzedéke is talán többségében ama földműves és iparos-kereskedő családokból eredt – nem akarom úgy mondani, hogy szakadt. Mert szakadnia, mandarinkaszttá különülnie ezután sem szabad, sőt feladatának leglényegesebb része éppen a magyar munkálkodó rétegekkel való közöségnek nemcsak fenntartása, hanem még bensőbbé tétele, ez úton ama dolgozók egymás közti kölcsönös ismerésének mélyebbé, szívélyesebbé, támogató-készebbé tévése.

Az iskolázott magyar fiatalok tehát, akár munkatársai az oly dicséretesen munkálkodó Hídnak, akár nem, szorgalmasan tanulmányozzanak minden várost, falut, pusztát, gazdaságot, ipartelepét, iskolát, szórakozóhelyet, ahol csak magyarok élnek vagy megfordulnak. Persze nemcsak ezeket, hanem a lehetőség által megadott határok között azokat is, melyeken csakis szerbek, németek stb. találhatóak, nem is szólva a közelebbi és távolabbi külföldről. Mindenütt tájékozódni igyekezzenek elsősorban a magyar, de mindig egyúttal az egyéb

nép életviszonyai, szükségletei, boldogulási lehetőségei, bajai felől – és ahol, amikor lehet, lépjenek fel segítőként, tájékoztatókként, vezetőkként. Ha valahol bajokat, hiányokat tapasztalnak, közölgék azokkal, akiknek tiszte és hivatása a segítség módozatait megtalálni és alkalmazni. Ahol már ők maguk is segíthetnek, így ismeretterjesztő és nemesen szórakoztató, irodalmi és színelőadások békés, kedélyes összejövetelek rendezésével, jó könyvek, folyóiratok terjesztésével, közhasznú gazdasági és közművelődési egyesületek és intézmények alapításával és szervezésével – tegyék meg. A megismerés, kitanulmányozás így a legszorosabban együtt járhat a gyakorlati segítő munkássággal; a kettő, ha helyesen végzik, voltaképpen csak egyetlen munkának két oldala. Eközben igyekezzenek minél többféle körből minél több munkatársat szerezni; akik még nem próbálták, meglátják, tevékenységüknek ebben a részében fogják leg több örömeiket találni.

Ha az ifjúságnak ez az ismerő és ismertető munkája a hatóság által kellően ellenőrzött szervezetekben, így az újonnan alakítandó közművelődési egyesület keretében történhetik, a legjobb. Ám lehetséges ilyen szervezet nélkül is egyszerű érintkezés, megegyezés útján; a fő dolog mindegyik esetben nem az eljárás külső formája, hanem a megértés és a jóakarát.

Mit érhet el így népe számára a jugoszláviai magyar értelmi ifjúság? Nagyon sokat, sőt mindent, ami ma egyáltalában elérhető. Azt, hogy minden Jugoszláviában élő magyar ember nyílt szemekkel nézzen maga köré, ne csak az elemi iskolai tankönyvekből ismerje az országot, a világot, melyben él, az eseményeket, melyek mai helyzetét teremtették és további sorsát alakítják, hanem behatóbban, mondhatnók már nem is a szemek, hanem az agyak világosságában. Azt, hogy minden magyar ember tudja, hová, kihez fordulhat bizalommal már saját és családja, községe, foglalkozási csoportja boldogulásának érdekében, hol lehet segítője ennek vagy annak a jugoszláviai magyar testvérnek, mivel mozgíthatja elő az összes itteni magyarság jólétét, anyagi és szellemi emelkedését. Mivel tehet valóban értékes szolgálatot az államnak, melyben él, mivel járulhat hozzá az itt élő népek és csoportok jó egyetértéséhez és áldásos együttműködéséhez, miképpen szolgálhatja az emberiség békéjét és testvériségét is.

Tehát még egyszer: a fiatalok, akik éveik száma szerint azok, de azok is, akik megöregedett testükben fiatal lelket tudtak megőrizni, ismerjenek meg és ismertessenek. Ez az első, amiből már magától adódik minden további, a felszólító, az építő munka.